Ч. 201. Субота 7 (20) вересня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З Балкану.)

В справі австро-угорскої угоди заповідають в політичних кругах, що переговори потревають імовірно ще цілий сей місяць. Мадярска праса намагає ся зіпхати відвічальність за те на Австрию. Так на пр. Budapesti Hirlap зазначує, що податкові питаня всї рішені, а остають ще деякі трудности тарифові, що з вини Австриї не дадуть ся полагодити. — Віденьска допись про політичне положенє в Pester Lloyd-ї також вважає довершенє угоди можливим і певним ділом, але австрийске парляментарне положенє називає дуже критичним. Чехи за пізно надумали ся, відкликати ся до виборців, они повинні були їх запитувати о раду перед проголошенєм своїх обструкцийних заяв. Тепер вже нема ніякого сумніву, що ческі виборці згоджують ся з поглядами дра Пацака. „Инакше стояла би справа, пише дальше P. Lloyd, якби ческим виборцям подано чисту картку, яку би они мали після своєї думки виповнити і записати. Наколиб не посли, не клюб і єго проводирі, але колиб кандидати станули перед виборцями, то є, колиб розвязано раду державну і розписано нові вибори, тоді імовірно населенє дало би инше порученє, як тепер проголошено. Однак супротив упертого становиска Молодочехів не буде дивно, наколи в політичних кругах почииають розправляти про вигляди можливого розвязаня ради державної. Бо щож иншого робити, наколи погроза обструкциї буде виконана? Чи має знов §. 14. запанувати? Вжеж є угода зроблена § ом 14-им і не було би потреба тілько труду і заходу міністрів, щоби осягнути угоду §-ом 14-им. Нові умови обох правительств малиб лише тоді значінє, коли би були парляментарно уладжені. Щоби се осягнути, треба ужити всїх способів. „Montags-Revue“ впевняє, що постанови правительства зовсім рішучі і певні, непевні лише постанови молодоческого клюбу; мінїстер-президент імовірно так уложить акцию, що зарадить наперед скрайній постанові молодоческого клюбу. Сей тижневник замічає між иншим: „Др. Кербер остає безпристрастним і витревалим як доси. Єму видає ся ще за рано, щоби з своїми намірами виступити, а нема такого визиву, щоби єго виманити з єго супокою і мовчаливости. Час перед зібранєм ради державної найкрасше надає ся, щоби Чехам заявити, як після погляду міністра-президента льояльне сповненє даного ним приреченя дасть ся тривко погодити з загальним положенєм держави, а в тім часї др. Кербер в своїй знаній і признаній щирости все вискаже Молодочехам, що має їм заявити.

В Туреччинї цілковита анархія. Власти і закони не мають там ніякого значіня. Онгди доносили ми про клопоти Туреччини з Альбанцями, котрі не хотять допустити до Митровиці, місцевости положеної в Старій Сербії, російского консуля і грозять насильним опором. Туреччина під напором Росиї мусїла пристати на принятє консуля, однако Альбанці тому спротивили ся. Їх провідник, якийсь Болїяшінон, зібрав 2000 уоружених Альбанців, укріпив свій дім і не хоче до міста допустити нї консуля нї турецкого войска. Султан, аби зломити єго опір, візвав єго до Константинополя, але гордий балканьский розбишака відмовив візваню і грозить ворохобнею. Супротив того неминуча там оружна розправа, по котрій здасть ся прийдуть довго заповідані реформи, котрі мабуть скінчать ся на відобраню Альбанцям оружия.

В турецких містах Дуранцо, Скутарі і Янїні отворено знов італїяньскі почти. Ґубернатор зажадав від італїяньского консуля, аби велів усунути італїяньский герб з почти в Янїні. Коли консуль не зробив сего, ґубернатор приказав населеню збойкутувати почту і окружив будинок полїцією так, що навіть урядники не могли дістати ся до своїх бюр. Італїяньске правительство вислало до Царгорода протест. Як доносить з Царгорода до Pol. Corresp., султан, котрий недавно приймав у себе представителів італїяньскої фльоти і дуже щиро їх гостив, прикаже ґубернаторови строго, аби почту в Янїні і італїяньский герб лишив в спокою. Буде то нове пониженє Туреччини, таке саме як в Митровици. — Сербска королївска пара відбуває тепер подорож по полуд-

36)

ФОМА ҐОРДЕЄВ.

(З російского — Максима Ґоркого).

(Дальше.)

— Позвольте, я напишу єму, тату? — тремтячи з радости і почервонівши ціла, тихо попросила Любов....

— Ти? — спитав Маякин, поглянувши бистро на неї, відтак помовчав, подумав і сказав: — Чому ні! То навіть.... ліпше. Напиши.... Спитай, чи не жонатий? Як, мовляв, живеш? Що думаєш?.... Так, впрочім я тобі скажу, що написати. коли прийде час....

— Ви би скорше, тату!.... — сказала дівчина.

— Скорше ось треба тебе замуж видати.... Я тут приглядаюсь до одного, рижого.... паробок на вид не дурний.... Заграничного виробу, впрочім...

— То Смолін, тату? — неспокійно і цікаво спитала Любов.

— А хоч би й він.... щож? — поважно відозвав ся Яков Тарасович.

— Нічого.... Я єго не знаю... — нерішучо відповіла Любов.

— Познакомимо.... Пора, Любо, пора! На Фому надія лиха.... хоч я й не відступлюсь від него.

— Я на Фому не числила.... Що він менї?

— Не говори так.... Колиб була розумнійша, може він і не звихнувсь би!.... Я, бувало, видячи вас двоє, думав: привяже дочка моя паробка до себе.... знаменита річ буде! А он.... перечислив ся.... Гадав, що ти... мою вигоду без вказівок зрозумієш.... Так, дівче! — поучаючо сказав отець.

Она задумала ся, слухаючи єго поважної бесіди. В послідній час їй, здоровій і сильній, все частійше приходила до голови гадка о замужу, бо иншого виходу з своєї самітности она й не бачила. Бажанє кинути вітця і поїхати куди небудь, щоби чого небудь учити ся, або що небудь робити — она вже давно пережила, як пережила одиноко в самій собі богато инших бажань, так само острих, але не глубоких і неозначених. Від ріжнородних книг, які поперечитувала, в нїй лишив ся мутний осад, і хоч то було щось живе, але живе як протоплязма. З того осаду в дівчинї зродило ся чувство невдоволеня своїм житєм, стремленє до личної независимости, бажанє освободити ся від тяжкої опіки вітця — але не було нї сил для осущеня тих бажань, нї ясного представленя о тім, як они осущують ся.... А природа робила своє і дівчина нераз вже, на вид молодих матерій з дітьми на руках почувала в собі тужну і обидну муку. Часом, стоячи перед зеркалом, она з сумом приглядалась в нїм свому повному, сьвіжому лицю з темними кругами довкола очий, і їй ставало жаль себе, она чула, що житє обходить, забуває на неї, лишає її десь на боці. Тепер, слухаючи бесіди вітця, она представляла собі — яким може бути той Смолін? Она стрічала єго ще ґімназистом; він тоді був цілий рябий, з задертим носом, завсїгди чистенький, поважний і нудний. Танцював тяжко і нескладно, говорив нецікаво.... Від тої пори минуло богато часу: він був за границею, учив ся там чогось — який він тепер? Від Смоліна її гадки перескочили до брата і она з завмираючим серцем подумала: що то він відповість їй на письмо? Який він? Образ брата, яким она собі єго уявляла, заслонив перед нею і вітця і Смоліна, і она вже сказала собі, що до стрічи з Тарасом в ніякий спосіб не згодить ся вийти замуж, коли нараз отець крикнув до неї:

— Гей, Люба! Чого задумала ся? Над чим же?

— Так ... скоро всьо іде — усьміхнувшись, відповіла Любов.

— Що скоро?

— А всьо.... Тиждень тому говорити з вами о Тарасї не вільно було, а тепер ось....

— Конечність, дівчино! Конечність.... сила, сталевий прут в пружину гне.... а сталь відпірна.... Тарас.... побачимо! Чоловік має цїну після свого супротивленя силї житя.... Коли не она єго, а він її на свій лад крутить.... моє поважанє єму! Позвольте стиснути руку і ну-мо разом дїло робити.... Е-ех, ста-

невій Сербії, де в околици Ніша мають відбути ся маневри. Вчера був сербский король в Крушеваци. В часї походу зі смолоскипами, устроєного в честь королівскої пари, король виголосив промову до народу, в котрій взивав всїх Сербів до згоди і працї над загальним поступом народу.

Новини.

Львів дня 19 [illegible] вересня 1902.

— **Іменованя.** П. Мінїстер судівництва іменував радниками судовими і начальниками повітових судів: судиїв Ігн. Красовского з Лютовиск до Старого Самбора, Павла Білиньского в Николаєві, Йос. Кунцого в Теребовли, Юл. Кульчицкого в Делятинї, дра Едв. Шулиславского в Лопатинї для Жовкви, Густ. Дидушиньского в Надвірній і Евг. Раціборского в Дубецку; дальше секретарів судових: Генр. Капишевского в Радехові для Куликова, Ів. Габрусевича в Бучачи для Боринї, Волод. Фрайнда в Бережанах для Мединич, Ів. Хлямтача у Львові для Гусятина і Володим. Кульчицкого в Снятинї для Лютовиск.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пінїньский прибув до Відня. В суботу верне п. Намістник до Львова.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** іменувала дальше учителями і учительками в народних школах: Едв. Леґа в Ганачеві, Льва Німця в Турі, Ів. Сочиньского в Давидківцях, Мих. Басараба в Ляхівцях, Теод. Ситника в Зарудю, Ів. Зеленого в Мостисках, Володисл. Гнатевича в Яструбици, Кар. Хлямтача в Ульгівку, Фр. Ожґовича в Тисьменичанах всїх управителями, Володиславу Гузу в Стенятинї, Станиславу Кинасевич в Вербові, Марию Грегорович „на Бабинці" в Сокали, Марию Лукашевич в Свиржи, Стан. Пеленьску в Тулиголовах, Йосифу Вненк в Острові, Ел. Мединьску в Оброшинї, Михайлину Цибяк в Вербіжи нижнім, Викт. Тарнавску в Галичанові, Ів. Липского в Потурици, Леонтину Шеремету в Черкасах, Марию Петрак в Ракївци, Милосл. Стаховского в Гаяхростоцких, Мар. Злотницку в Волошинї, Сев. Шидловску в Дїдушичах малих, Кар. Бендзиньского в Пиводї, Мих. Козака в Базари, Софію Кляфт в Завадові, Лонг. Корнашевского в Дебеславцях, Марг. Конера в Плавю, Людв. Завадску в Ольхівчику, Григ. Онипка в Теляжі, Констанцию Грефнер в Копитові, Олену Подкович в Безїеві, Евгенію Сьвітлик в Соколові, Вл. Березницкого в Торчиновичах, Вл. Фальковского в Жабчу мурованім, Вал. Станкевича в Ґденичах, Тад. Ґіжевского в Залужи, Евгенію Танчук в Каменобродї, Ів. Андрушевского в Краснім, Марию Сас в Посадї-яснискій, Йос. Корляковского в Маличковичах, Антонїну Міллер в Станиславові, Евгенїю Яців в Вигнанцї-горішній, Вл. Сойку в Ракові, Йос. Штаймїра в Слобідцї-струсівскій, Ілию Молодовця в Лївчи, Каз. Фока в Поточанах і Вл. Хромовску в Виноградї.

— **Іспити зрілости** в учительских мужеских семинарехя відбудуть ся: у Львові 22 с. м. письменний, а 23 с. м. устний; в Тернополи 24 і 25 с. м., в жіночій семинариї учительскій у Львові 23 і 24 с. м., а в приватній жіночій семинариї учит. п. Стшалковскої у Львові дня 22 с. м. рано письменний іспит, а пополудни устний.

— **Нову церкву** муровану вибудовано в Бобятинї, сокальского деканата. — В Волосянцї великій, старосамбірского деканата, мають будувати церкву на місце старої, яка недавно тому згоріла.

— **На стипендийний фонд ім. митрополита А. Шептицкого,** що має заснувати ся в Станиславові і служити для образованя селян на примірних господарів, зібрано з поменших жертв в I. половинї 1902 року — дальші складки — 313 К. 80 сот.

— **Стан вдовичо-сиротиньского фонду** по сьвящениках перемискої епархії з кінцем I. півроку 1902 виносив в цінних ефектах 359.920 К і готівкою 15.918 К 71 сот. Готївка була уміщена: На книжочках перемискої щадници 97 К 61 сот., на двох книжочках тамошного товариства „Віра" 10.538 К 68 сот. і 4.600 К і в підручній касї 682 К 42 сот.

— **Огнї.** Дня 6 с. м. вибух огонь в Болшівцях около пів до 1 год. в ночи, в деревлянім домі Альойзия Рильского, і знищив горішну часть дому і стайню та наробив шкоди на 1120 К. Будинок був асекурований. — Тогож самого дня вибух огонь в Чеплякак, повіта яворівского, в хатї Данька Мисливця і знищив цїле єго ґаздівство разом з цїлим сегорічним добутком. Шкода виносить 4012 К. Будинки були обезпечені на суму 1000 К. Причиною огню була, здаєсь, власна неосторожність Данька, котрий пристрастно курив папіроси і того дня мав курити навіть в стодолї. До зльокалїзованя огню причинила ся голосно охотнича сторожа з місточка Великі Очи.

— **Убийство в Больонії.** Перед кількома днями подали ми звістку про убийство, котре не лиш в самій Больонії але й в цїлій Италії, ба й в цїлім сьвітї наробило великої сензациї. Як звістно, хтось убив ґр. Бонмартінї, ожененого з донькою доктора медицини і професора Муррі. Коли полїция стала слїдити і готова була арештувати людий, що не мали ніякої участи в тім убийстві, зголосив ся Муррі до суду і сказав там, що то єго син а брат ґрафинї Бонмартінї, адвокат Туллїо Муррі забив графа. Але що спонукало єго до того? Старий Муррі каже, що брат хотїв пімстити ся за сестру, над котрою збиткував ся еї муж. Тимчасом полїция призбирала тілько материялу, що вже тепер показує ся з него зовсїм инша, а досить запутана істория. Ґрафиню Бонмартінї арештовано і вже еї переслухувано. Найбільше підозрінє впало на молодого лїкаря доктора Секкі, а зі всего, що доси полїция могла розвідати, виходило би, що брат пожертвував себе, щоби сестру і цїлу родину ратувати від сорому, а рівночасно й увільнити сестру від нелюба.

Ґр. Лїнда Бонмартінї при переслухуваню відповідала з як найбільшим спокоєм, випирала ся всякої вини і в нїчім анї трошки не запутала ся анї не перечила сама собі, хоч переслухуванє тягнуло ся 4 години. Она призналася, що любила ся з доктором Секкім, любила ся з ним пристрастно ще від 13-го року свого житя, а відтак віддала ся за ґр. Бонмартінї'го, котрого не любила. Впрочім не зізнала нїчого важного. Тимчасом здогад опертий на вислїджених доси фактах каже здогадувати ся такої історииї сего сензацийного убийства. Лїнда Муррі а ґрафиня Бонмартінї

рий я.... А житє тепер яке рухливе стало! З кождим роком прибуває єму інтересу.... все більше смаку в нім! Так хотїлось би все жити, все дїлати!....

Старець смачно поцмокав губами, потирав руки і єго очка жадно поблескували.

— А ви ось.... рідкої крови людці! Ще не виросли, а вже себе переросли в ямі, як стара редьков.... І то, що житє все красше стає, вам цїлком недоступне.... Я шістьдесять сім лїт на земли живу і вже ось над своїм гробом стою, але виджу: давно, коли я був молодий і цьвітів на земли меньше було і не такі хороші цьвіти були.... Всьо краснїє! Будови, які появились! Всїлякі знадоби, торгові.... Пароходи! У всьо вложено страшенну скількість розуму! Глядиш, думаєш: ех, люди, проворні! Уміло житє уладили.... Всьо красно, всьо приємно — лише ви, наслїдники наші, не маєте ніякого живого чувства! Який небудь мантїй з міщан і той проворнїйший від вас. Он той.... Єжов, що він таке? А стоїть він як судия над вами.... і навіть над цїлим вашим житєм.... сьмілість має. А ви.... тьфу! Нищими живете... В радости ви... худоба, в нещастю.... болото! Стухлі люди.... огню би вам в жили пустити.... здерти би з вас шкуру і посипати по живім мясї солию.... чей заскакали би, що?

Яков Тарасович, маленький, зморщений і костистий, з чорними обломками зубів в ротї, лисий і темний, немов опалений жарою житя і закопчений в нїй, аж цїлий скакав в палкім збентеженю, засипуючи скорими, згірдними словами свою дочку — молоду, велику і повну. Она глядїла на него виноватими очима, заклопотано усьміхаючи ся і в еї серци чим раз більше росло поважанє до живого і твердого в своїх бажанях старця ...

А Фома все блукав як в зачарованім колесї, переводячи днї і ночи в шинках і норах і все глубше вкорінювалось в него згірдно-ненавистне відношенє до людий, що єго окружали. Часами будило ся в нім тужне бажанє найти серед них який небудь відпір свому злому чувству, стрітити чоловіка поважного і сьмілого, котрий завстидав би єго горячим, докірливим словом. То бажанє за кождим разом прокидало ся в нім все більше ясне для него — то було бажанє посторонної помочи для чоловіка, котрий чув, що запутав ся і погибає....

— Братя! — крикнув він якось раз сидячи за столом в шинку, напів пяний і окружений якимись темними і жадними людьми, котрі так богато їли і пили, немов перед тим в часї кількох довгих днів не мали в ротї кусника хлїба. — Братя! Сумно менї... нудно менї з вами! Побийте мене.... проженїть мене!... Поганцї ви.... але один для другого ви все близші, як для мене.... Чому? Атже і я також пяниця і падлюка... а таки чужий вам! Я бачу.... чужий.... З мене ви пєте і на мене тихцем плюєте.... я чую то! За що?

Они не могли очевидно відносити ся инакше до него: в глубинї души, може бути, нї один з них не уважав себе низшим від него, але він був богатий — то спиняло їх відносити ся до него більше по товариски, і він говорив завсїгди якісь насьмішливо-сердиті, докірливі слова — то їх стїсняло. Відтак — він був сильний і мав тяжку руку — они не сьміли нї слова сказати против него. А єму іменно хотїло ся, він все більше бажав, щоби хто з них, погорджуваних ним, встав против него, лицем до лиця і сказав єму щось сильне, що як вихром звернулоб єго на бік з тої похилої дороги, котрої небезпечність він чув, а болото — видів, повний безсильного обридженя до него....

І Фома найшов, чого шукав.

Раз він подразнений, що на него не зважають, крикнув до своїх товаришів гулятики:

— Ви блощицї! Мовчати всї!... Хто вас поїть, кормить? Забули? Я вас приведу до порядку! Я научу поважати мене! Арештанти! Я говорю, значить.... нї чичирк!

Они дїйстно замовчали може налякані можливостию втратити єго прихильність, або може боячи ся, що він здоровий і сильний зьвір, побє їх. Яку мінуту сидїли мовчки, притаївши в собі злість до него, похилені над тарелями і стараючи ся укрити перед ним свій страх і змішанє. Фома гордо оглянув їх і вдоволений їх невільничою смирностию, сказав чванливо:

— Ага! Приникли.... так-так! У мене остро! Я....

— Йолоп! — роздав ся чийсь спокійний і грімкий голос.

— Що-о? — заревів Фома, зриваючи ся з крісла. — Хто то говорить?

Тодї на кінци стола підняв ся якийсь дивний, обідраний чоловік, високий, в довгім сурдутї, з копицею сивавого волося на величезній голові. Волосє єго було стріпате і сторчало на всї сторони густими чупринами, лицє жовте, голене, з великим горбатим носом. Фомі видав ся він похожим на мітлу, котрою миють помости на пароходах і то розвеселило напів пяного молодця.

— Хо-роший! — з усьмішкою сказав він. — Ти чого лаєш ся, га? Ти знаєш, хто я?

Піднявший ся рухом драматичного актора простягнув до Фоми руку, з довгими і гнучкими як у штукаря пальцями і густим, хрипячим басом сказав:

— Ти... гнила болячка твого вітця, котрий хоч і був грабівник, але все... таки... достойний чоловік в порівнаню з тобою...

Фомі від нежданности і гніву віддих в груди сперло; він люто витріщив очи і мовчав, не могучи найти нїчого, чим відповів би на таку зухвалість. А чоловік, що стояв напротив него, з одушевленем хрипів, завертаю-

любила ся з доктором Секкім і показали ся сліди, що стане матірю від него. Здаєсь, що она звірилась з тим братови Тулліо, котрий знав єї нещасливе подруже з ґр. Бонмартіні. Отже, щоби з одної сторони ратувати сестру, з другої честь своєї родини, рішив ся убити свого шурина. В тім здаєсь були єму помічні молодий лікар доктор Піо Нальді і кравчиня ґрафині якась Розина Бонетті. Треба ще додати, що в тім самім домі, де мешкав ґр. Бонмартіні з жінкою, було на долині помешканє, котре під чужим іменем наймав доктор Секкі. Тут відбували ся сходини. Бонмартіні підозрівав жінку, здогадував ся чогось, але не мав ніяких доказів, аж коли показали ся сліди наслідків любови з Секкім, жінка єго побоювала ся, що тепер все вийде на верх і з братом та з Розеною Бонетті урадили забити ґрафа, щоби Лінда могла опісля віддати ся за доктора Секкіґо. Чи їм помагав і доктор Нальді, не можна ще знати. Нальдіґо мали снодгди арештувати, але він ставив ся сам і сказав в суді, що він зовсім не належав до спілки з убийником; ніж який найдено коло трупа, то не лікарскій ніж, але штилет, який Тулліо Муррі вже від довшого часу носив при собі в маленькій скриночці. Єсть однакож підозрінє, що Бонетті ходила насамперед звідувати ся, чи ґраф, котрий їздив до Венеції, вже приїхав, бо Тулліо хотів єго тогди убити, коли він верне з грішми, 100.000 лірів, по котрі був поїхав. Отже він і Нальді мали засісти на ґрафа, а коли той надійшов, мав Нальді вхопити єго з заду, а Тулліо Муррі вбив єму штилет в само серце. Гроший при убитім не знайдено, бо він зложив їх був в банку в Падові; убийники взяли лиш папери, які він мав при собі, а між котрими мали бути якісь важні листи і вексель виставлений доктором Нальдім, котрий підписав був також доктор Секкі.

Телеґрами.

Відень 19 вересня. В справі угоди з Угорщиною доносять, що переговори розпічнуть ся на новові второк дня 23 с. м.

Прага 19 вересня. Politik доносить, що речинець німецко-ческих переговорів буде назначений аж тоді, коли рада міністрів установить речинець скликаня ради державної.

Курск 19 вересня. В честь шаха перского відбув ся вчера в царскій палаті обід, в часі котрого цар підніс тоаст в честь шаха з нагоди єго уродин. Шах подякував за приняте і випив тоаст в честь царя.

Брукселя 19 вересня. В стані здоровля бельґійскої королеви, Марії Генрики, наступило несподіване поліпшенє.

Цельовец 19 вересня. Вибори до каринтийского сойму розписані на день 5 і 10 падолиста.

Надіслане.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 10 с *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене виданє) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. А. Кельнер:** Коротка історія педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене виданє 40 с. ***Читанка** ч. І., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинці і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землі 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олімпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Гулівера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзінський:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капці 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с **Василь В-р:** Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповіданя І. часть 30 с.; опр. 44 с. ***МартаБорецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой.** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальської 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньской 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньской 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилі,** Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки,** Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову.

чи страшно великими, мутними і запухлими очима:

— Ти жадаєш від нас поважаня для себе... дур-рак!... Чим ти заслужив єго? Хто ти? Пяниця, що пропиває капітали вітця... Дикун! Ти повинен гордити ся тим, що я, знаменитий артист, безкористний і вірний слуга штуки, пю з одної фляшки з тобою! В тій фляшці... сандал і патока, настояна на табаці, а ти гадаєш... що то портвайн. Она... твій патент на зване дикуна і осла!

— Ах ти, ар-рештанте! — заревів Фома, кидаючи ся на артиста. Але єго вхопили і задержали. Вириваючи ся з обнятий вчіпивших ся в него людий, він мусів не відповідаючи слухати, як чоловік, похожий на мітлу: ганьбив єго грімким, грубим голосом:

— Ти кинув людям трояка з украденого рубля і гадаєш, що герой? Ти два рази злодій: украв рубля, а тепер крадеш вдячність за твого трояка!... Але я не дам тобі єї! Я, що ціле жите своє посьвятив картаню пороків, ст ю перед тобою і говорю сьміло: ти... дурень і бідний, бо надто богатий. Тут мудрість: всі богачі... бідні... Ось як знаменитий куплетист Римский-Каннибальский служить правді!

Фома вже стояв смирно серед людий, що товпою обступили єго, і з жадобою слухав громової бесіди куплетиста, котра тепер викликувала в нім таке чувство, немов би єму скробали болюче місце і тим усмиряли остру свербячку болю. Публика непокоїла ся: одні старали ся перебити филї красноріччивости куплетиста, другі хотіли відвести Фому кудись. Він мовчки відпихав їх і слухав, чим раз більше любуючи ся своїм пониженєм, яке відчував перед тими людьми. Чим раз горячійше дімав єго душу біль, викликаний в нїй словами куплетиста, а той гремів упиваючи ся безкарностию свого обжалованя:

— Ти гадаєш, що ти пан житя? Ти... низький раб рубля...

Хтось з публики голосно гикав і видко, невдоволений з себе за то, за кождим разом гикнувши, ганьбив:

— О, ч-чорт!

А в якімсь неголенім чоловіці з товстим лицем пробудило ся співчуте для Фоми, або може єму навкучило ся прислухувати ся тій лайці і він, махаючи руками жалібно кричав:

— Па-ано-ове! Ли-пшіть! Не кра-асно! Атже всі ми... грішники! Без сумніву всі... вірте мені!

— Ну, говори! — бормотів Фома. — Говори всьо! Я тебе не рушу...

Зеркала на стінах відбивали ту пяну суміш і видніючі в них люди видавали ся ще поганійші і противнійші, як було в дійстности...

— Не хочу говорити! — закричав куплетист — не хочу бисера правди і мого гніву кидати перед тобою...

Він обернув ся і величаво піднявши голову до гори, пішов траґічним ходом до дверий.

— Брешеш! — крикнув Фома, пориваючи ся за ним. — Пожди! Ти мене розворушив то й успокій!

Єго вхопили, окружили і щось кричали єму, а він рвав ся наперед, перевертаючи всіх. Коли в дорозі стрічав видні перепони — борба з ними успокоювала єго, злучуючи всї єго неясні чувства з одно стремленє — звалити то, що єму перешкаджає. І тепер, розіпхнувши всїх і вибігши на улицю, був вже менше розярений. Стоячи на хіднику він оглядав улицю і зі встидом думав, як він міг позволити тій мітлї глумити ся над собою і прозивати злодієм вітця єго?

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).